

Til § 5

Folketinget har ved dets udygtighed påført den danske befolkning en i disse år stærkt stigende statsgæld i størrelsesordenen en halv billion kroner. (Anvendes Budgetdepartementets målemetode var beløbet 274.048 mia. kr. pr. 31. december 1982 og 461.541 mia. kr. pr. 31. december 1989 (side 150 f. i departementets bog »Statens låntagning og gæld 1989«)).

Som nævnt under de almindelige bemærkninger er ATP's og LD's sammenlagte formuer kalkuleret til 110 mia. kr. Disse kapitaler må bruges til opkøb af statsobligationer m.v., som derefter destrueres. Derved opnås et ikke uvæsentligt indhug i statsgælden. Folketinget skal jo hurtigst muligt skaffe midler til at indfri hele statsgælden. Når Folketinget har liggende sådanne to klumper som ATP og LD, er der ikke nogen mere velegnet tappesentral til at avancere et godt stykke vej. Den, der ikke umiddelbart vil godtage dette, skylder at fortælle, hvorfra han eller hun så vil skaffe penge til statsgældens indfrielse.

Politikere og advokatforeninger vil muligt kunne enes om i stedet først at udfærdige et stort, omkostningsdyrt likvidationsregnskab. Dernæst udskrives millioner af pengeoverførsler til så at sige hver enkelt i befolkningen. Sluttelig opkræves penge til statsgældens indfrielse hos den samme befolkning, for der er jo ikke andre til at betale den.

Den statsgæld, som skal indfries, kaldes jo i populær tale »statsobligationerne«. Det er selvfølgelig helt i orden at bruge dette samleudtryk, men for anvendelsen af § 5 er det ligegyldigt, om statsgælden materialiseres i det, som i teknisk forstand kaldes statsobligationer, eller om der er tale om »statsgældsbeviser«, »skatkammerbeviser«, eller hvilke mange navne det ukære statsgælds-barn nu end er blevet udstyret med af skiftende finansministre, der har villet tilsløre den forfærdelighed, som de har bragt fødte og ufødte danskergenerationer ud i ved kynisk at pantsætte fremtiden, for at de selv kunne skaffe sig de fornødne stemmer på førstkommande valgdag ved at igramskaste som tilskud til alt og alle i marginalvælgergrupper de penge, som finansministrene lånte i nær og fjern.

Til § 6

Der er absolut ingen grund til at trække i langdrag totallikvidationen af ATP og Lønmodtagernes Dyrstidsfond. Den i lovteksten nævnte dato (1. april 1991) er valgt, fordi den ligger en måned efter udløbet af flertallet af store kollektive overenskomster på det private arbejdsmarked. Men forslagsstillerne tror og håber, at finansministeren, når han har fået overblik over sagen, kan sørge for den sidste jordpåkastelse på de to fonde længe før. Derfor den foreslåede § 6, stk. 2.